

ling at fremkomme med Forſlag i ſaa Henſeende, da at gjøre det, ſaa havde Sagen ſtillet ſig anderledes, og ſaa var jeg neppe denne gang traadt frem med dette Forſlag, hvis Vedtagelſe jeg gjerne kunde ſee opſat nogle enkelte Maaneber. Men jeg maa dog bemærke to Ting til min Reſtferdiggjørelſe for nu igjen at være fremkommen med dette Forſlag. Den ene er, at den høitagtede Miniſter uden Undtagelſe har gjenoptaget alle de Forſlag, han ſit forkaſtet her ſiſt, og bragt dem ind paa et andet Sted, hvor de ere blevne vedtagne for derefter med den Styrke, ſom derved formeentlig er kommen tilſtede, igjen at forelægge dem for os, og det forekommer mig endogſaa, at han ikke i Landſtinget omtalte vort Forſlag ſaa venligt, ſom han ſ. Ex. har gjort her idag; jeg har derfor ikke betænkt mig paa, da jeg jo tilmed — og dette er den anden Grund — ſelv vidſte, at jeg vilde og maatte ſtille Uendringſforſlag og tillige vidſte, at ogſaa Andre vilde ſtille Forſlag, at medtage Forſlaget under Nr. 14. Det ſtaaer der nu, og jeg er overbeviiſt om, at dette Forſlag meget godt kan vedtages, om der ogſaa er mange andre Forhold, ſom kunde trænge til at komme ind under lignende Forſlag. Jeg finder mig derfor ikke ſoranlebiget til at tage dette Forſlag tilbage. — Med Henſyn til det af mig og 4 andre Medlemmer af Udvalget ſtillede Forſlag under Nr. 3 angaaende en Forhøiſe af 30 Rigsdaler i Overſergenternes Rønning, har den høitagtede Miniſter udtalt ſig med en vis Sver, der forſaavidt gjorde mig ondt, ſom det forekommer mig, at den vidnede om en vis Følelſe af Krænkelſe ved, at Forſlaget var blevet ſtillet. Jeg maa dog tillade mig dertil at bemærke, at vi netop med Henſyn til det Slags Forhold ere meget friere ſtillede ligeoverfor den nuværende høitagtede Krigsminiſter, end vi nogenſinde have været det til nogen Krigsminiſter og overhovedet til mange andre Miniſtre. Der er to Omſtændigheder, der give os denne Frihed: den ene er den, at vi Alle ere os bevidſte, at vi have imødkommet den høitagtede Krigsminiſter med den Agtelſe og Velvillie, ſom vi virkelig nære for ham — og den er ikke ringe, uagtet vi kun i meget kort Tid have haft den Ære at ar-

beide ſammen med ham, og uagtet han tidligere var os aldeles ubekjendt —, og den anden er den, at det ikke kan falde nogenſomhelſt Underofficere eller Menig ind at ville lægge den høitærede Miniſter, ſom nylig har overtaget en ſaa vanſtelig og overvældende Portefeuille, til Laſt, om han ikke aldeles ſkulde have gjenmemtrængt alle de mangfoldige Enkeltheder i de ham underlagte Sager, der derhos ere ſaa forviklede, Noget, ſom blandt andet netop gjælder Gageringen eller Aflægningen, ſom det kaldes, af diſe Underofficerer. Et Vidneſbyrd om Vanſteligheden af at vurdere dette Forhold finder jeg deri, at i de officielle og ikke officielle Dplyſninger, jeg har liggende for mig om diſe Rønningſforhold, er der ikke to, der ſtemme fuldſtændigt med hinanden; men i Hovedreſultatet ſtaaer Forholdet klart for mig — man har nemlig, ſaavidt jeg veed, ikke Dplyſninger om ſamtliche de Mænds Alder, der udgjøre Underofficereſclaffen, om deres Tjenſtetid og viſe andre Forhold, ſom dog ſkulde til, for at bedømme vort Forſlag i dets Virkning for de nuværende Underofficerer. Den Realitetsbebreidſe, ſom den høitagtede Miniſter derfor gjorde mod vort Forſlag, kan jeg virkelig ſlet ikke modtage, men maa viſe den tilbage, og jeg nægter ikke, at det gjør mig godt, at jeg troer at kunne gjøre det. Den høitærede Miniſter ſagde, at jeg havde anført 24 Rd. ſom en Sum, Underofficerer med fem Børn nu havde i Caſerneinventar, men, ſagde han, der er nu ſ. Ex. her en ſtor Feil, thi naar en ſaadan Mand har Caſerneinventar, har han ikke Qvarterpenge. Ja, dette er ganſke rigtigt; men jeg vil dog ſpørge, om ikke Qvarter ſa natura paa Caſernen for en Commandeerſergent er rigeligt 60 Rigsdaler værd om Aaret. Jeg har opført denne Poſt ſaaledes og veed godt, at det foreliggende Lovforſlag i en anden Sammenhæng har en anden Satſ, men jeg tør ſige, at der er mere end een, ja mange Commandeerſergenter, ſom i dette Dieblit takke Gud for den Leilighed, de have paa Caſernen og ere aldeles overbeviiſte om, — hvad de ogſaa ere berettigede til at mene —, at den mindſt maa anſættes til 60 Rigsdaler. Men foruden denne Leilighed ſaae de 24 Rigs-